

ne-am întlnit cu un Pepelea în interpretarea surprinzătoare, nostimă și pipărată a Andei Călugăreanu, flăcău durduliu, cu nuri dar și cu haz. (Rolul a fost preluat de D. Furdui, care l-a mai jucat cindva pe Pepelea cu un copios umor de sevă țărănească și o precisă știință a efectelor de comedie). Muzica rafinată a lui Ștefan Zorzor nu a avut însă, din păcate, nici ritmul nici melodicitatea unei reprezentări populare.

Să pomenim aici numele unor entuziaști și mult solicitați interpreți: Valeriu Simion (cu o mare dăruire și pasiune), Mihai Prujinski și Costel Popovici (două măști memorabile), Justin Grad, un împărat copios, Laura Ionescu, Ștefan Săndulescu, Gh. Fundătură, Melania Toma, Valentina Roman, Cristina Popovici, Mariana Rimniceanu, Sonia Giba ca și relieful unor voci: Ion Lucian, Horia Căciulescu, Nae Roman. Mihăilescu Brăila și Jorj Voicu. Numele Mihăilei Atanasiu e totdeauna un „certificat de garanție” pentru coregrafie.

Alecu Popovici

■ CUNUNA SOARELUI

de Nela Stroescu

Căutînd o modalitate proprie de a participa la sărbătoarea pe care teatrul românesc a dedicat-o celei de a 30-a aniversări, Teatrul „Tăndărică” a montat „basmul vitejesc” *Cununa soarelui* de Nela Stroescu. Alegere meritorie — căci basmul e animat de o sinceră vibrație patriotică și aspiră spre o decantare poetică a mesajului. Pe un tărîm senin și binecuvîntat, unde oamenii își lucrează pașnic holda și unde horesc fete și dăntuiesc feciori, năvălește, lacom și pustiitor, un căp-căun. Toată suflarea (cum spune poetul: „tot ce mișcă-n țara asta, rîul, ramul”) se unește cu pămîntenii, spre a se împotrivi cotropitorului: forțele naturii, personificate într-un fel de zîne-iele, animalele pădurilor... Are loc o confruntare crîncenă, Domnița e dusă în robie, dar, așa cum se cuvine, Domnul plaiurilor învinge, și la sfîrșit e iarăși pace, cîntec și voie-bună.

Autoarea a încercat o formulă deosebit de dificilă, prin care să topească laolaltă struc-

tura narativă obișnuită a basmului de acest tip (viteazul care se ridică în apărarea celor năpăstuiți de o urgie, lupta lui cu monstrul etc.) cu anumite elemente de legendă, autohtone, integrîndu-le unui poem alegoric care să păstreze și unele rezonanțe de folclor românesc. Intenția e îndeplinită, însă numai pînă la un anumit punct; căci toate acestea există, dar nu alcătuieste un aliaj, ci un mozaic, ale cărui componente rămîn distincte, recognoscibile ca atare. Pe de o parte, sînt personajele-metaforă, tratate într-o modalitate literară aparte, cam livrescă; pe de alta, animalele, imagine clară, accesibilă copiilor, nerezolvate artistic, convenționale, neutre în acțiune. În sfîrșit, Domnul plaiurilor, Domnița, Robul, Căp-căunul, nu ies din stereotipul funcțiilor dramatice tradiționale. Un anumit suflu liric, generos, plutește totuși peste această alcătuire, încălzind-o.

Dificultăți aproape insurmontabile sînt însă cele pe care *Cununa soarelui* le ridică înscenării. Invitată să realizeze montarea, regizoarea Cătălina Buzoianu s-a străduit să le estompeze însușind întregului energie, dramatism, mișcare. În sensul dorit de regizoare, muzica semnată de Corneliu Cezar construiește o „lume sonoră” cu accente dure, surprinzătoare. Așa cum s-a încetățenit, la „Tăndărică”, o veritabilă tradiție, plastică e aceea care stabilește tonalitatea. Evoluînd în decorul-suită de perspective al Mioarei Buescu, păpușile Ellei Conovici au unele grație, altele umor (Căp-căunul, un fel de balaur interminabil, mișcîndu-se și el „în perspectivă”, își are hazul lui special), dar nu izbutesc să evite, nici ele, falia stilistică a textului. Spectacolul nu acoperă spațiul dintre peripețiile concrete, prea puțin originale, și pasajele pur poetice; introduse ca un refren, ca un leit-motiv, acestea nu fac corp comun cu povestea; dimpotrivă, o fragmentează. Frumusețea proprie, incantatorie, a acestor pasaje, nu se difuzează în spectacol, ci, în mod paradoxal, li se opune, crează o senzație de rotire pe loc. Astfel, cam încercat și difuz, spectacolul e, în întregul său, relativ obositor, greu de urmărit.

Pe anumite porțiuni, însă, el trăiește, original, cu un timbru viguros, refuzînd dulcagăriile; uneori, proiecția în zona de legendă și mit românească, deși timidă, cu ezitări, naște o undă de emoție și farmec. În asemenea momente am regăsit și talentul puternic al regizoarei, și măiestria minutorilor consacrați care fac gloria acestei echipe; dintr-o distribuție numeroasă, trebuie citați măcar Florentina Lenkisch, Brîndușa Silvestru, Mihai Prujinski, Costel Popovici, Valeriu Simion. O plăcere aparte a fost să ascultăm vocile unor mari actori: Leopoldina Bălănuță, Ion Caramitru.

I. P.